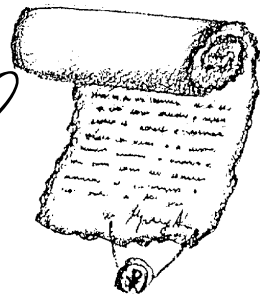

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2020. október 05. Templomszentelés ünnepe

XXVIII. évfolyam 2. szám

Templomszentelés ünnepén

Október eleje számunkra évről évre a templom felszentelésének ünnepét is jelenti. Tavasszal, a zárlat idején kicsit el szoktunk a templomtól, kicsit megéreztek hiányát. Mit jelent számunkra ez az épület, amely hitünk szerint az Isten háza és a mennyország kapuja?

Találkozási pont. Találkozhatunk Istennel és a közösség tagjaival. Éppen ezért fontos elindulnunk, kilépnünk a hétköznapokból, az otthoni megszokott, kényelmes közegből. Szemlélhetjük zarándoklatnak az útra kelést.

Utunk célja a találkozás Istennel, és Fiával, Jézus Krisztussal. Mindez az Eucharisztia által valósul meg, amely jelenti a szentséget (Krisztus testét és véré), és a szentmisét is. Az Eucharisztia keresztény életünk csúcsa és forrása.

„Benne a feltámadt és megdicsőült Krisztus jelenik meg közöttünk, hogy az Egyházban és az Egyház liturgiája által, a Szentlélek erejében folytassa az Ő megváltó művét.” (in: Dolhai Lajos: Az Eucharisztia teológiája 68.) És mert ennyire fontos számunkra, törekednünk kell, hogy ne csak vasárnap találkozzunk Megváltónkkal!

Ebből a találkozásból kell fakadnia minden más közösségi eseménynek. Ünnepeinknek és hétköznapjainknak, a hitünkben való elmélyedésnek és a közös kikapcsolódásnak is. Csak ezen az úton válhatunk valódi, tanúságtévő közösséggé!

Fülöp Ákos plébános

Olvassunk verset, mert érdemes!

Sík Sándor: Ments meg Uram!

A virágtalan, gyümölcstelen ágtól
A meddőségtől, lanyhaságtól,
a naptalan és esőtelen égtől;
Ments meg Uram a szürkéségtől!

Édes az ifjak méntás koszorúja,
Fehér öregek aranyos borúja,
Virága van tavasznak, télnek;
Ne engedj Uram, koravénnek!

Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre, se hátra.
Tartsd rajtam szent, nyugtalan ujjad,
Ne tőrj, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram, megülednem,
sem eszmében, sem kényelemben.
Ne tőrj megállni az ostoba van-nál,
S nem vágyini többre kis mái magamnál.

Ha jönni talál olyan óra,
hogy megzökkenne vágyam mutatója,
Kezem kezében ha kezdene hűlni,
Más öröme ha nem tudnék örülni,

Ha elapadna könnyem a más bűnén,
A minden mozgást érezni ha szűnném,
Az a nap Uram, hadd legyen a végső:
Szabadíts meg a szürkéségtől!

A TARTALOMBÓL:

NEK 2020 (8.).....	2. oldal
Botos Ferenc:	
Feketehegyi emlékezés	2. oldal
Pár szó (talán gondolat)	
a Nektár kapcsán	2. oldal
A Nektár margójára.....	3. oldal
Keresztút a budafoki kálvárián	4. oldal
A hit, a remény,	
a szeretet allegóriái	4. oldal
100 évvel ezelőtt	5. oldal
„Filmklub” a Bakonyban	5. oldal
Piroska és Farkas	6. oldal
Krónika	6. oldal
Naptár	6. oldal

Miért építenek az emberek templomot? Mi történik minden szentmise alkalmával az oltáron? Egy pillanatra összeér az Ég a Földdel. Azért megyünk el nap mint nap Isten házába, mert hisszük, hogy ott valóban találkozhatunk Valakivel. 265 évvel ezelőtt Padányi Bíró Márton veszprémi püspök felszentelte a mi templomunkat, ezzel lehetőséget kaptak az akkori hívek arra, hogy hitüket gyakorolni tudják. De nemcsak ők, hanem mi is meghívást kapunk minden nap Atyántól egy igazi találkozásra.

A tanítványi lét azt jelenti, hogy kapcsolatban vagyunk a Mesterrel. Nemcsak hétvégén és ünnepnapokon, hanem állandóan, a szürke hétköznapokban is. Ezt néha könnyű, időnként pedig nagyon nehéz megtenni. Iránytűként állhat előttünk Sík Sándor verse. Pontosan megmondja mi a teendők. Mindenki kiválaszthat magának egy részt, amire megpróbál odafigyelni a következő hetekben.

Mindig az első lépés megtétele a legnehezebb. Jó tudnunk, hogy ezt már elődeink megtették. Hagytak ránk egy templomot, ahol Mennyei Atyánk tárt karokkal vár minket, akit a szeretetben megelőzni sohasem lehet. Boronkai Zsuzsanna

Minden forrásom belőled fakad (Zsolt 87,7)

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Budapest, 2021. szeptember 5-12. (8.)

Rövid hírek

1. Befejeződött az a nemzetközi online előtalálkozó, amelyet a jövő évre halasztott Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus eredeti időpontjában, 2020.szeptember 13 és 20 között rendeztek meg. Erdő Péter bíboros felkérésére a kongresszus előadói, tanúságtevői videó üzenetet küldtek. Öt kontinens 11 államából érkeztek a kisfilmek, amelyek a kongresszus YouTube-csatornájára (iec2020.hu/hu) kerültek fel.

Szeptember 13-án az online előtalálkozót Erdő Péter bíboros, prímás nyitotta meg. A főpásztor fontosnak nevezte, hogy imádságban együtt reflektáljunk arra a nagy élményre és megrázkódtatásra, amit a járvány okozott életünkben. A szeptember 20-i vasárnapi Úrangyala imádság után Ferenc Pápa üdvözölte Magyarországot, a főpásztorokat, a híveket és mindenkit, aki hittel és örömmel várta a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust Budapesten. A Szent-
atya, aki a tervek szerint jelen lett volna a világtalálkozó zárószentmiséjén, azt kérte tőlünk:

„Lélekben egyesülve haladjunk tovább az előkészületekkel, az Eucharisziában találva meg az Egyház életének és küldetésének forrását.”

Erdő Péter főpásztor a budapesti Hősök terén mondta el a találkozót lezáró gondolatait. Azon a helyszínen, ahol az 1938-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nyitó- és zárószentmiséje volt, ahol több mint félmillió hívő imádkozott együtt 1991-ben a Budapestre látogató II. János Pál pápával.

A világjárvány sok tanulsága közül a magyar főpásztor kiemelte:

„Nagyon sok online szentmise-közvetítést tartottunk, de mindenki tudta, hogy ez nem egyenértékű a személyes jelenléttel. Az Eucharisztia iránti vágy dominálta ezt az esztendőt. Adja Isten, hogy jövő ilyenkor valóban együtt ünnepelhessünk a világ minden tájáról érkező hívőkkel együtt!”

2. **A már megvásárolt jegyekről:** Az elhalasztott 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus új időpontja 2021. szeptember 5-12. A Hungexpora tervezett programokra korábban megvásárolt jegyeiről a tulajdonosok az alábbiak szerint rendelkezhetnek:

- a) részt vesz 2021-ben a NEK-en; a 2020-ra vásárolt jegye érvényes lesz 2021-ben;
 - b) nem vesz részt 2021-ben a NEK-en, a jegy árának visszatérítéséről lemond, az összeg adományként a NEK céljára kerül felhasználásra.
 - c) nem vesz részt 2021-ben a NEK-en, a jegyet lemondja, árát visszafizeteti.
- Itt jegyzem meg, hogy azokat, akik a plébániai csoportba jelentkeztek és így vették meg jegyüket, Botos István (mob.: 30/ 313 8340) egyenként fogja megkeresni.

3. Végezetül **figyelmükbe ajánlom:** Szeptember 12-én bemutatták a Hetvenkét Tanítvány Mozgalom Család Munkacsoportja által létrehozott *Bízd rá magad* honlapot, amely mögé az élet bármely szakaszában és területén segítő katolikus szakmai hálózat is szerveződött.

A www.bizdramagad.hu oldal azokat a szervezeteket és szakembereket gyűjti össze, amelyek és akik a családok mindennapi életével kapcsolatban felmerülő kihívások, nehézségek megoldásához tudnak valós, gyakorlati segítséget nyújtani a várandósságtól a gyermek- és kamaszkoron át, a felnőtt élet problémáit is beleértve, az időskorig.

(A www.iec2020.hu írásainak felhasználásával Botos I.)

Botos Ferenc: Feketehegyi emlékezés

Egy túrajelzés hoz ide
itt hirtelen
aládól a hegytető
kis tisztáson áll a ház
felhőbe, szélbe
feszül konokul a rakott kő
a lélek csendje mindenütt
az erdő, az ég
mind körbevesz
itt költő búcsúzott
egy áldás a szélben
még most is halkán
itt neszez

Pár szó (talán gondolat) a Nektár kapcsán

Bizony, ez sem volt következmények nélküli tábor! Lettek gyümölcsei, egyesek láthatóak, mások láthatatlanok a többség előtt, mert „csak” két ember szívében nőtt a szeretet egy jó beszélgetés után.

Sokszor mondtuk és írtuk már, miért is érdemes olyan közösségi programokat csinálni, ahol egyensúlyban vannak a testi, szellemi, lelki és társasági programok. És hogy ezek amennyire csak lehet, legyenek színesek, változatosak, vonzóak és lelkesítőek, kezdeményezésre sarkallóak.

Nem tudom, kinek mi a tapasztalata, de nekem az, hogy ha úgynevezett „világi” tevékenységet egyházi keretek között végzek, mindig felemelőbb, mintha azon kívül. Amikor focizok, íjászom, reggel tornázok, előadást hallgatok, és ezt egyházi, talán még helyesebben: hívő közegben teszem, mindezek, amelyeknek persze önmagukban is van értékük, még értékesebbé válnak, hirtelen más dimenzióba kerülnek, további célt is kapnak. Ugyanaz a beszélgetés két ember között más értelmet nyer, ha istenkövető környezetben történik. És akkor itt van a táborunk, ahol normális esetben több, mint 3 teljes napot töltünk így el! Micsoda élmény, érték, lehetőség!

Amikor Hollandiában voltam, mesélték a helyiek, hogy az eredetileg erősen protestáns országban, valamikor a XX. század első felében kiadták a jelszót, hogy sok gyerekkel katolizáljuk Hollandiát! És sikerült nekik, de nem csak azért, mert sok gyereket születtek, hanem egy példátlan összefogás is történt az élet minden területén: a kultúrában, a sportban, stb. A plébániák nem csak plébániák lettek, hanem civil szervezetek sokaságát hozták létre. Hollandiában akkoriban még a helyi focicsapatok egy része is plébániai szervezésben volt. Minden tevékenységünkkel az egyházat, az

összetartozásukat erősítették. Ennek persze az is magyarázó oka, hogy akkoriban Hollandiában vezető tisztségekre csak protestánsokat lehetett választani, katolikusokat nem. Így aztán gyakran a gazdagabb kereskedők, gyárosok, az értelmiségiek jelentős része a katolikusokból kerültek ki, mert a többi karrierlehetőség előlük el volt zárva. Az elnyomás megélése gyakran erős összefogást eredményez. Aztán később jött ennek egy visszahatása, mert ma a katolikus egyház ott sincs túl jó helyzetben. Ebből két dolgot tanulhatunk meg: egyrészt hogy lelkesítő és felemelő szinte bármilyen világi tevékenységet hívő környezetben végezni, másrészt, hogy nem szabad túlzásokba esni.

Egy-egy olyan alkalommal, tipikusan vallásos táborban, ahol a mi Nektárunkhoz hasonló sokszínű programmal találkozunk, az élet teljességét élhetjük át. Mert van benne helye a testi (reggeli torna, sport), a lelki (imák, misék), szellemi (előadások) szintnek, megjelenik a munka (íjászpálya felállítás, fahordás), de a szórakozás lehetősége is (játékok, quíz, esti beszélgetés a bor mellett, és mindez társasági keretek között, bár ha akar, bárki félrevonulhat egy kicsit, például megszoptatni a gyereket. Valahogy ezért is vonzódunk talán ennyire az ilyen együttlétek felé, az élet teljességének a megélése vágyából.

Az idei tábor különleges volt, hiszen nem utaztunk el sehova se, helybe szerveztük a programokat. Volt ennek haszna, hiszen olyanok is eljöttek, és úgy tűnik megszerették, akik nem jöttek volna különben. De nézzünk, egy teljesen személyes listát arról, hogy nekem miért volt ez szép. Nem a teljességre törekszem, valóban csak pár dolgot emelek ki. Volt több olyan józú beszélgetésem emberekkel, akikkel még korábban alig-alig. És nem csak nekem, hasonlókról számoltak be mások is. Ha más nem is lett volna, már megérte! Tehát értékekkel, személyes kapcsolatokkal gazdagodtunk, azaz a láthatatlan test épült és szerves módon fejlődött.

A tábor tulajdonképpen már szerdán a plébánia udvar takarításánál elkezdődött, már ott megtörtént az én első beszélgetésem. Sokan voltunk, jó hangulatban.

Csütörtök este a megnyitón nekem meglepetés volt Csiszár Zsuzsa kedvessége, összeszedettsége, személyessége. Igazi lelki töltetet tudott adni a megnyitóhoz. Jól esett nekünk, akik hallgattuk.

Pénteken Ábel püspök azon gondolata maradt meg legmélyebben bennem, hogy elsősorban jó embereknek kell lennünk. Nem tehetjük meg, hogy otthon a családommal, vagy felebarátaimmal nem jövök ki, és akkor elmegyek megnyugodni a templomba, mert Isten elfogad olyannak, amilyen vagyok, és amikor kilépek a templomból, kezdődik minden előlről. Nem, otthon is változnom kell, az emberekkel szemben is változnom kell. A templomba öngazolásért járnunk egyenlő pokol.

Aztán péntek délután az íjászon történt egy kis csoda. Egy bizonyos Gázsó Leonóra (Lencsi) aki 7 éves, eddigi életében mindig félt a bajszos emberektől, de legalábbis egytől biztosan. No most ez a bajszos éppen íjászatot tartott a Kohász pályán, miközben mások fociztak, métáztak. Lencsi pedig, akit egyik kedves hölgyismerőse elkísért az íjászpályához, bátorította, hogy próbálkozzon meg ő is. A félelemből ezután a másfél óra után remélem inkább barátság lesz, hiszen elfogadta a közvetlen segítséget, és a legutolsó vessző éppen a céltáblába talált.

Különösen kedves életkép alakult ki a szombat délutáni sziesztán, a plébániaudvaron az ebéd után. Sokan voltunk, ki a padokon, ki a földön heveredett le, de mindenki árnyékban. A gyerekek játszottak, vagy aludtak egy pokrócon, a felnőttek egymással beszélgettek, például a fenyők alatt. Meghitt volt, szép volt.

Azt hiszem óriási tapasztalat, hogy a látható és vonzó programokra olyanok is ide tévednek, akik egyébként sohasem. Azzal, hogy bár egyelőre csak rövid időre, de benépesítettük a Kohász pályát, a templom kertét, megmutattuk, hogy van élet. Pingpongot hirdettünk, volt aki csak arra jött. Hála legyen Istennek! Azzal, hogy itt maradtunk, missziós tevékenységet is végeztünk. Az emberek vonzódnak oda, ahol élettel találkozunk.

Az élet teljességét átélhetnénk itthon a mindennapokban is, ha úgy állnánk hozzá a dolgokhoz, ha legalább kicsiben a holland példát gyakorolnánk, ha a tábori tapasztalatokat beépítenénk, és ezt így támogatnánk! Felvetitek egy jövőbeli életképet, hogy mondjuk 10 év múlva milyen lesz egy képzeletbeli délutánja a plébániának. Párhuzamosan futnak a következő programok: a templomban énekes vezetésű szentségimádás zajlik, a közösségi házba egy előadásra, vagy baba mama körre jönnek az emberek, de nem

*„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”
(Jn13,34)*

A NEKTÁR margójára

Nekem a táborról ez az első gondolatom:

JÓ volt együtt lenni!

Különösen jó volt egy hosszú, távolságtartó időszak után a nyár közepén személyesen találkozni, együtt hallgatni, imádkozni, mosolyogni, beszélgetni, játszani és sokat nevetni. Ezért jó közösségben lenni.

Michael A. Blume apostoli nuncius homíliájából idézek. A járvány utáni első nyilvános szentmiséjén, június 26-án a Szervita-téri Szent Anna templomban ezt mondta:

„Pál apostol azt mondja, hogy akiket Isten lelke vezérel, azok Isten fiai. Krisztus rajtatok keresztül szeretné megmutatni magát a világnak... A szeretet, amely Krisztus tanítványaiból sugárzik, felhívja a világ figyelmét arra, hogy az Isten társaságában élt élet szép, logikus, értelmes és igaz.... Sürgősen meg kell találnunk Krisztust az embertársinkban!”

Szent II. János Pál pápa szavaival folytatta: „A legfontosabb és legszükségesebb feladat, hogy a szeretet kreativitásával elvigyük Isten gyöngédségének balzsamát minden szücséget szenvedő emberhez”.

Számomra a tábor ennek a szeretetből munkálkodó kreativitásnak a megélt példája volt. Rengeteg nagy és apró ötlet, figyelmesség vett minket körül. Mindannyiunkat! Többen ezt emelték ki a tábor záró „mikrofonos-gondolatmegosztáson”, hogy itt szeretnek minket és szerethetünk másokat! Egymást megerősítve, az isteni kegyelemre támaszkodva vigyük tovább ezt a tábori lelkületet, hogy ne maradjon bennünk a JÓ.

(Baksay-Botos Eszter)

zavarják az udvaron 3 asztalon is pingpongozókat. A pingpongozókat köszöntik az érkezők, és a nagyobbacska gyerekek kint is maradnak a játéknál. Eközben néhányan a plébánia épületében átnézik a pénzügyeket, és a következő évi költségvetést tervezik meg alaposan, hogy jusson a közösségi programokra, meg a szöszék felújításra is, de hát a negyedik pingpong asztalt is tervezni kell már, és persze a legnagyobb, legfontosabb tételek a tábor, a missziós és karitász tevékenységek támogatása. A jövő felvetésének most vége, de biztos vagyok egyrészt abban, hogy az akkoriak majd azt mesélik egymás közt: „ha nem lett volna Nektár, most mennyivel szegényebb lenne az életünk!”, másrészt a felvetített kép megvalósulásáig még sok tennivaló vár ránk.

És még egy tapasztalat a III. Nektárról. Eddig mindig féltünk attól, hogy az egyházközségi napunk egész napos legyen, de látható, hogy működhet. Mert itt most két és fél napig voltunk együtt, fiatalok, idősebbek, kis és nagyobb gyerekes családok. Persze, volt, akinek kicsit haza kellett néha mennie, de végül összességében az egész működött. Ha egész napos lesz, jobban beleférnek játékok, ötletlések, közös étkezések. Azért is merem ezt most leírni, mert többen jöttek már hozzám ezzel a gondolattal, tehát van rá igény is!

Bár szép volt a Nektár így is, de remélem, hogy jövőre mégis el tudunk utazni, mert itthon is, meg másutt is, jelen kell lenni!

Szeibert András

Keresztút a budafoki kálvárián

A Budai-Déli espereskerület védőszentje a Szent Kereszt felmagasztalása. *(Az espereskerülethez összesen hét plébánia tartozik, a Nagytétényi Nagyboldogasszony plébániát is beleszámítva.)*

A Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepe 335 szeptember 13-ra nyúlik vissza. Ekkor szentelték fel Jeruzsálemben a bazilikát, melyet Nagy Konstantin császár emeltetett Krisztus sírja fölé. A Szent Keresztet Szent Ilona (a császár édesanyja) találta meg, melyet ünnepélyesen szeptember 14-én mutatták be az összegyűlt népnek.

Budafokon a Péter-Pál kápolna előtt hozzávetőlegesen 50 fő gyülekezett a keresztútjárás elvégzésére. A nagytétényi testvérek ismét szép létszámmal képviselték magukat. A pandémia miatt számtalan tavaszi-nagybőjti lelki program elmaradt (többek között a keresztútjárás is), úgyhogy volt mit bepótolni. A lelki vezetést ezúttal a Szent Lipót plébánia vállalta el Ailer Gáspár atya vezetésével. Gáspár atya a bevezető imádság alatt nyomatékosította, hogy a Jézus szenvedéstörténete ünnep, hiszen a szenvedés és a keresztthalál Isten akaratából a feltámadás dicsőségébe torkollik, ami a hívő ember számára is dicsőség és nem botránkozás tárgya. A keresztút szövegét Béla atya „szerezte” valahonnan,

mint később megtudtuk, hogy egy német lovagrend tagjai írták valamikor, beszerezni szinte lehetetlenség.

A keresztútjárás elmélkedő imádság, melyben az a cél hogy idézzük fel és éljük át Jézus szenvedését, ami – valljuk be-, nem mindig könnyű. Talán a tizenkettedik állomás szemlélteti ezt leginkább: „*Jézus, bocsásd meg, amiért annyira félek mindenféle haláltól, emberek és dolgok elvesztésétől, attól hogy egyszer minden szép véget ér. Jézus, a te példád nyomán, a te erőd segítségével én is ki akarom mondani: Atyám, kezdedbe ajánlom lelkemet.*”

A tizennegyedik állomás szövegén is érdemes elmélkednünk: „*Jézus, bocsásd meg nekem, amiért olyan sokszor nem hiszek a feltámadásban, nem hiszek isteni erődben és a Mennyei Atya szerető gondviselésében...*”

Hiszünk a feltámadásban is? Vagy „csak” Jézusban? A feltámadás számunkra felfoghatatlan, szinte misztérium, mégis hinnünk kell benne.

A záró imádságot követően Ákos atya felhívta a figyelmünket, hogy Jézus szenvedéstörténetéről, feltámadásáról otthon, családi körben se felejtünk el beszélgetni, elmélkedni.

A keresztútjárás ugyan nem tartozik a szentségek közé, mégis érdemes néha egy-egy kálváriát felkeresni akár egyedül, vagy csoportosan, imakönyvből vagy saját szavakkal, mely lelkünk javára válik Jézus Krisztus által.

Király Z.

A hit, a remény, a szeretet allegóriái

2018 decemberében a Szent József oltár feletti, akkor frissen felújított, a ráakódott szennyeződés alól „előbújt” Szoptató Madonnát ábrázoló *grisaille-ról* írtam. (A *grisaille* fekete és fehér, vagy bármely más, de csak egyféle színű festékekkel készített domborműhatású kép.)

Elnézést kell kérnem, mert örömben jóhiszeműen félrevezettem a tisztelt olvasót. Amikor a folytatásban, a szentélyben a sekrestye ajtó fölötti *grisaille-ról*, mint Mária képről szerettem volna írni, kiderült számomra hogy ez a freskó nem Máriát ábrázolja. Vajon ki lehet? A restaurátori jelentés is, csak nőalakként említi.

A lexikonok hivatkozása szerint Szent Ajának, (Szt, *Agia* (?-Mons, 691. vagy 708.) monsi grófnőnek a képe régen látható volt templomunkban, Barokk oltárképe Nagyredén, szobra a szerviták pesti templomában ma is megvan.

Száraz Julianna legidősebb fia az elborult elméjű Tamás halála és férje, Rudnyánszky József ugyanabban az évben (1771) bekövetkezett szélütése után csúnya örökösödési perek hosszú sorát szenvedte végig Elek, Ignác és György fiaival szemben. Az örökség egyben maradását csak úgy tudta megőrizni, hogy még a kastélyt is bérbe adta Baththyány József hercegprímásnak. Szent Aja az elhúzódó polgári perek, a nehéz jogi ügyek védőszentje. Tehát képét joggal kereshetjük templomunkban.

A szervita téri szobor sok hasonlóságot mutat a szentélyünkben lévő képpel, de az attribútumok között jelentős eltérések vannak. Szent Aja feje fölött glória van, a jobb kezében szentostyát és kelyhet tart, viszont hiányzik a kard. Ezek kizárják, hogy a mi falképünk Őt ábrázolná.

A megoldást az orgonakarzat ajtaja feletti, az előző kettőhöz hasonló *grisaille* technikával készült harmadik falkép kínálta. Alaposabban megfigyelve felismerhető a jobb kezében galambot, vagy szelídített sólymot tartó, baljáv-

val egy horgonyt támasztó nőalak. Ez egyértelművé teszi, hogy a **remény** isteni erény allegóriáját ábrázolja. Mivel a három falszakaszon hasonló megjelenésű kép van, ez is megerősíti, hogy a három isteni erény allegorikus ábrázolásáról van szó.

A szentélyben a **hit**, a hajóban a **szereket**, az orgonakarzaton a **remény** allegóriája látható. A restaurátorok tájékoztatása szerint a három falkép egy időben készült a négy evangélista, a Szent József és Szent Julianna freskókkal.

Annak tudatában, hogy most nem tévesztem meg az olvasót, idézem Marko Ivan Rupnik Szlovén teológust, mozaik művészt (Többek között Ő alkotta a Mátraverebély-Szentkúti Nemzeti Kegyhely szabadtéri oltárát díszítő mozaikkompozíciót):

„Az ilyen művészet magába foglalja a kapcsolatot az Isteni és az emberi között: Isten működését az emberen. És azért van az, hogy aki nyitott lélekkel érkezik ezekhez az alkotásokhoz, és hosszan szemléli azokat, annak élővé válik, sőt egy folyammá alakul, amely bevonja és egyesíti azzal a titokkal, amelyet közvetít. Ez a művészet, a hely szépsége és a szent jelenléte jelenlévővé teszi a feltámadott Krisztusban és az Ő dicsőségében való részesedést, és felkelti a vágyat, hogy megnyiljunk és befogadjuk Isten működését, az üdvösség művét.”.

Szép dolog, ha a jól ismert imát mondjuk, egy-egy pillantást vetünk a három falképre:

Istenem, hiszek tebenned, mert örökké igazmondó vagy.

Istenem, remélek tebenned, mert mindenkor hű és irgalmas vagy.

Istenem, mindennél jobban szeretlek téged, mert végtelenül jó és szeretetre méltó vagy.

(Botosi)

100 évvel ezelőtt...

Ferschich János esperes-plébános emlékére

Ez az év az emlékezés éve, hiszen száz évvel ezelőtt az európai nagyhatalmak olyan előre megtervezett békediktátummal sújtották Magyarországot, amely példátlan a történelemben. Trianon ma is ott él minden igaz magyar ember szívében, azt gondolom érdemes kis közösségünk szempontjából is visszatekinteni arra a korra, amelyben ez történt. Ha az egyházközségünket nézzük a legérdekesebb számomra az a kérdés volt, hogy hogyan vészelte át Nagytétény népe azt az időt, amikor az első „nagy háborúba” vonult a férfiak nagy része, aztán pedig a bolsevik-kommunista vörös diktatúra tombolása fenyegette a település lakóit. Talán a jelen életünkre nézve is tanulságos lehet ez az emlékezés, hiszen sajátos háborús időszakot élünk, népvándorlás fenyegeti Európát, a világ sok részén üldözik a keresztényeket, templomokat gyűjtanak fel, és a liberális amerikai és európai mozgalmakban pedig újraéledtek a kommunista eszmék, amelyek eredendően ellenségnek tekintenek minket, Krisztus-hívőket.

Régi, megbarnult képet találtam egy antikvár könyvben az 1925 évi szentévi római zarándokcsoportról. A fotó a nagytétényi híveket ábrázolja Ferschich János esperes plébános vezetésével. De ki is volt János atya, aki 1912 és 1935 között huszonhárom éven keresztül szolgálta hűséggel a tétényieket. Egy korabeli forrás szerint ő volt a település kulturális és társadalmi életének legnagyobb „tényezője”. Milyen ember lehetett az egykori plébánosunk? A kép egy határozott, céltudatos vastag szemöldöke alatt jóságos szemű, korán kopaszodó, régi vágású papot mutat. Tudjuk, hogy az akkori Sopron megyei Völgyfalván született 1879-ben, gimnáziumi tanulmányait Sopronban és Székesfehérváron végezte. Szülőfaluja nagyrészt horvát lakosságú volt, de jelentős magyar kisebbség is élt ott, a települést Trianon 1921-től Burgenlandhoz, Ausztriához csatolta. Ferschich János az innsbruck-i egyetemen végezte a teológiát, majd pappá szentelése után 1903-ban Ercsiben káplán, később Érden adminisztrátor, majd Martonvásáron 1906-ban plébános lett. 1912-ben hívták Nagytéténybe, ahol plébánosként a legtöbb időt töltötte. 1922-ben az érdi tankerület felügyelője, esperes lett, elnöke volt a Levente Egyesületnek, a helyi Hitelszövetkezetnek, a Hangya fióknak, vezette a Baross Gábor telepi templomépítő Egyletet. Felsorolni is hosszú, hogy mi mindent intézett. Elérte, hogy ha rövid időre is, de a nagytétényi lányoknak polgári leányiskolája legyen, és ne kelljen Budafokra járniuk, de a tíz tantermes iskola építése, a hadiözvegyek és árvák segítése, valamint a plébánia felújításának ügye, illetve a templomi orgona beszerzése is mind-mind olyan dolgok, amelyért megharcolt. Ha kellett a minisztériumig ment és „alkalmatlankodásával” szó szerint kijárta, hogy a nagytétényieknek valamiben jobb legyen az életük. Száz évvel ezelőtt Prohászka Ottokárnak hívták a székesfehérvári püspököt, aki 1905-től egészen 1927-ben bekövetkezett haláláig irányította az egyházmegyét. Ferschich János esperes-plébános úr neki írta beszámolóit a település minden napjairól, ezekből a jelentésekből kirajzolódik a nagytétényiek lelki, szellemi és anyagi állapota. Szólt az erkölcsi romlásról, az italozásról ugyanúgy, mint a gazdasági nehézségekről, a húszas évek munkanélküliségéről, de megosztotta aggodalmát a tanácsköztársaság bolsevik pusztításáról is. Például arról, hogy a kommunisták hogyan vették le a keresztet a katolikus iskola faláról és miként akarták a dicstelen 133 nap alatt átnevelni tanítókat a saját eszméjük szerint. Prohászka püspökben pedig értő vezetőre talált, aki nem csupán a bérmálási és egyéb ünnepi beszédei miatt

„Filmklub” a Bakonyban

A filmklubosokkal minden évben karácsony és szilveszter között szoktunk kirándulni. Éppen a Pilisben barangoltunk 2019 decemberében, amikor felmerült az ötlet, hogy mi lenne, ha nyáron hosszabb időre is elmennénk együtt túrázni. A gondolatot tett követte, rátaláltunk egy csodálatos fenyőfői szálláshelyre. A vírus és egy elszabadult második világháborús betonkeverő sem tudott minket megakadályozni abban, hogy álmunkat valóra váltsuk és négy nagyon vidám napot töltsünk el együtt a Bakonyban. Napirendünk a következő volt: reggel szentmise, utána 15-16 km-es kirándulás, este 8 órakor pedig filmnézés, vígjátékokat néztünk. Mivel az indulás előtt egy hidegfront vonult végig az országon, sem az út, sem a vesénk nem porzott; a jó hangulatot a finom, közösen elkészített és elfogyasztott ételek és italok is biztosították. Az utolsó napon megjelent az egyik filmklubos késve, és ezzel csak fokozódott a vidámság. Az addig amúgy sem túl komoly hangulat még mosolygósabbá vált.

*Ákos atya, Balázs, Edit, Gyöngyi,
István, Miklós, Tibi, Zsuzsi*

kérte ezeket a beszámolókat, hanem mert felhasználta azokat az egyházmegye kormányzásában. Bizonyíték erre az első egyházmegyei zsinat is a húszas évek közepén. Ferschich János az oltáregyesület működését is arra felé terelte, hogy összehozza a különböző generációkat, időseket, fiatalokat, férfiakat és nőket. Láta, hogy milyen veszélyesen terjed a hittől való elfordulás, és félt, hogy kiürül a templom, ha nem tesz valamit. Az addigi vegyes, német-magyar nyelven tartott miséket két külön megtartott misévé választotta, hogy nyelvi okai se legyenek a távolmaradásnak. Egyházi és felekezetközi kapcsolatai kitűnőek voltak, jó barátja volt a helyi rabbi, még akkor is, amikor a tanácsköztársaság ideje nem igazán segítette a felekezetközi békés együttélést. Odafigyelt az iparos fiatalokra, a Levente Egyesület működését szívében viselte, de tartotta a vállalkozókkal is a kapcsolatot. Tudta, hogy a sport és a szabadidő eltöltése mennyire fontos a fiatalok számára, ezért minden erejével segítette, hogy megfelelő területek és eszközök álljanak ehhez rendelkezésre. Sokak számára évtizedek múltán is emlékezetes maradt, hogy 1926. május 24-én, pünkösdi napján, zászlószentelés és leventeavató ünnepély volt Nagytétényben. A Magyar Nemzeti Szövetség helyi bizottságának vezetésében is részt vett, amely céljából Magyarország eredeti határainak visszaszerzését tűzte ki.

Minden cselekedete arra irányult, hogy felemelje a háborútól és az országrészek elvesztésétől csüggedőket. Ennek egyik eszköze volt a szentévi zarándoklat 1925 év szeptember 5. és 19 között, amikor 14 nagytétényi hívővel együtt ment Rómába. Tizennégyen voltak, de szinte a fél falu együtt volt velük lélekben, hiszen megérkezésük napján rengetegen várták őket a vasútállomáson és körmenettel kísérték a nagy utazás résztvevőit a templomba. Nagy élmény lehetett, hiszen maga XI. Pius pápa is fogadta a nagyszámú magyar zarándokcsoportot. Két nevet ismerünk a csoportból: Fáy Ignác gyógyszerész és Lerner Károlyné biztosan az utazók között volt.

Egy régi megbarnult képről néhány zarándok, nők és férfiak néznek ránk. Tanúi Nagytétény egyik legnehezebb, legküzdelmesebb időszakának, zarándok- és munkatársai Nagytétény egyik legtehetségesebb, legnagyobb szerűbb és talán méltatlanul keveset emlegetett plébánosának.

Rátкаи Balázs

PIROSKA ÉS FARKAS

azzal jöttek haza, hogy van már koronavírusos iskola ebben a második hullámban. Mi reméljük, nem vagyunk azok, nem hallottunk fertőzött gyerekekről vagy tanárról.

- Sajnos nem tudhatjuk senki köztünk lévőről, még magunkról sem, ki kapott már valahol egy adagot a vírusból – mondta nagymama.

- A tavaszt megúsztuk és akkor lehet, hogy most már meg is fertőzött engem valaki? Mi lesz így velem? – kérdezte kétségbeesve Piroška.

- Hallod a szabályokat, tartsd be őket szigorúan. Bizony nehéz így élni, hogy az égvilágon mindenkitől tartanunk kell – nézett rá megértően nagymama. - Tudjátok, nekem mi a legszomorúbb?

Farkas gyorsan közbeavágott: Persze, hogy a kicsi templom énekes misével az egyik legveszélyesebb hely.

- Most másra gondoltam – folytatta nagymama – hiányzik az ölelés! Olyan jó érzés megszorogatni titeket, megdöngönyözni kis pöntyögöket! Gyönyörűség lenne a lelkenek!

Megint Farkas szólt kicsit csodálkozva: - De hát nagymama egyáltalán nem látszik szomorúnak!

- Találtam megoldást: „Ölelem” a világ szépségeit! Most többet ölelem a világ szépségeit! Megölelem egy szép erdei tisztás látványát, nézem a felhők játékát egy szénaillatú rétről, elmerengek a méltóságosan úszó Dunán, ha csak rá gondolok a vulkánok panorámájára a Fonyódi hegyről, eltölt az áhitat, ámulattal bámulom a csillagos eget! Felemező. Nincs más, ami olyan megnyugvást tud adni számomra, mint a természet. Mekkora csoda a teremtés!

Nagymama kis szünet után vett egy nagy levegőt - No de vissza a földre, vagy inkább az asztalhoz! Szép, akciós csirkét kaptam, rozsmaringgal sütöttem meg a combját mára. Előbb azért a gyümölcslevesnek üljetek neki! ke

KRÓNIKA

Ápr. 12. Húsvétvasárnap
Ápr. 19. Isteni irgalmasság vasárnapja
Máj. 24. Urunk mennybemenetele
Máj. 31. Pünkösdszombat
Jún. 14. Úrnapja
Júl. 09-11. NEKTÁR – egyházközségi táborunk itthon
Aug. 15. Nagyboldogasszony ünnepe, templomunk búcsúja
Aug. 16. Sursum Corda koncert templomunkban
Szept. 06. Veni Sancte – tanévkezdő szentmise
Első csütörtökönként szentségimádás a kápolnában
 19:30-ig. **Szentségimádás iskolája sorozat időpontjai:**
 2020.10.08, 2020.10.22, 2020.11.12, 2020.11.26.

NAPTÁR

Okt. 05. Templomszentelés évfordulója, kerek évfordulások köszöntése
Nov. 01. Mindenszenek ünnepe. Mise: 9:00; 18:30
Nov. 02. Halottak napja Szentmise: 18:30
Nov. 21. Világméretű szentségimádás 17:00-18:00
Nov. 28. Adventi koszorúk elkészítése
Nov. 29. Advent első vasárnapja
Dec. 24. Szenteste 16.00 karácsonyi műsor; 24:00 éjféle mise.
Dec. 25. Karácsony ünnepe. Mise: 10:00; 18:30.
Dec. 26. Szent István vértanú 9:00.
Dec. 27. Szent család vasárnapja, családok megáldása.
Dec. 31. Év végi hálaadás 17:30-kor.
Jan. 01. Mária istenanyasága. Mise: 10:00 és 18:30

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőcei Gábor plébános és Szeibert András, **Felelős kiadó:** Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Radeczky Zsuzsa (főszerkesztő) (1225. Budapest, Március 15. u. 12. Tel: (30) 620-5519)

Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44. Tel: (20) 915-5280)

radeczky.zsuzsa@yahoo.de

annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelezéskönyvébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.